

HILDA CASTEELS

WAT DE WOLK VERTELDE

OPDEBEEK • UITGEVER • ANTWERPEN

HILDA CASTEELS

Wat de Wolk vertelde

PENTEEKENINGEN VAN
NELLY DEGOUY

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1936

Eens speelde een klein meisje met een grooten hoepel voor het huis van haar ouders. Het kind vermaakte zich heerlijk, toen plots een groote donkere wolk kwam aanzetten, en in een oogwenk heel den hemel met haar zwarte massa bedekte. Even later schoten dikke regenstralen als pijpestelen door de lucht en het kleine ding moest gauw binnenvluchten. Ze voelde zich boos, omdat haar spel zoo plots brutaal gestaakt werd en vol verwijt stak ze haar vuistje omhoog in de richting van de wolk.

Door het open venster hoorde ze een stem die van boven kwam en die heel bedroefd klonk :

— Waarom toch houdt ge niet van me ? kloeg ze zacht. Ik heb de menschen zoo lief en ik doe hun zooveel goed. Met mijn sluiers bescherm ik ze tegen de al te groote hitte van de zon, ik werk met de zon samen bij de wieg van elk zaadje dat ontkiemt, ik maak de vruchten sappig, ik doe den oogst groeien op den akker, ik geef de bloempjes water en toch haten de menschen mij en zeggen ze kwaad van me... omdat ze niet weten wat ik eens voor hen gedaan heb.

— Wat is dat dan wel ? vroeg het kind ongeloovig, terwijl het nieuwsgierig tot de wolk opkeek.

— Dat wil ik u zeggen, antwoordde de wolk.

En ze begon haar droef verhaal, terwijl de regendroppels eentonig voorttikten :

« Al wat ik hier ga vertellen, is heel lang geleden, 't gebeurde in den tijd toen feeën en elfen nog omgang hadden met

de menschen... Maar de menschen waren te slecht en te ondankbaar en daarom hebben de feeën en de elfen zich later van hen afgekeerd ; nu verlaten ze hun mooie grotten niet meer en ze bekommeren zich niet om de booze wereld. In dien gelukkigen ouden tijd leefde hier een meisje, haar naam was Lympha. Iedereen zei haar dat ze mooi was, omdat ze lange zwarte krullen had en groote zwarte oogen, maar ze bekommerde zich daar niet om, ze wou alleen goed zijn en daar deed ze dan ook haar uiterste best voor. Ze had allen, die rond haar leefden, zeer lief en ze voelde zich dan ook bitter bedroefd, toen ze zag hoe allen stilaan ziek werden, omdat ze leden aan dorst.

» Maanden en maanden had het niet geregend, want er was geen enkele wolk, die zich over de menschen ontfermde en hun te drinken gaf. De aarde was uitgeput, de akkers lagen dor verbrand, het laatste water was met slijk gemengd en de menschen kloegen en kermden en smeekten om redding.

» Lympha woonde bij haar tante aan huis, want haar vader en moeder waren reeds lang dood en al was ze zelf nog zoo jong, toch zorgde ze zoo goed ze kon voor haar twee kleinere zusjes. Op een dag vond ze de kinderen schreiend van dorst en haar hart brak van medelijden voor de kleuters, toen ze zag dat er geen druppel water in huis was om hun dorst te lesschen.

» — Wacht even, suste ze, ik zal gauw naar het groote bosch gaan, het is er koel en wie weet, misschien vind ik daar nog een bron, die niet is uitgedroogd en die zuiver water geeft.

» Ze was zelf moe en dorstig, maar ze liep moedig voort en weldra bereikte ze het dichte woud. Ze zocht heel lang, ze doorliep alle hoeken en kanten, maar nergens ontdekte ze een druppeltje water. Ze zag alleen hoe de bloempjes haar kopjes lieten hangen en ze hoorde de boomen diep zuchten. Plots ging er een geritsel op, eerst zacht en dan luider en toen het meisje verwonderd opkeek om te zien van waar het zonderlinge geluid kwam, toen stond de witte boschfee voor haar.

» — Lympha, sprak ze, ik heb medelijden met de menschen, en ik heb u uitgekozen om het water voor hen te halen.

» — Ik, zei het meisje bevend, hoe kan ik de bron vinden, waarnaar de geleerde toovenaars al maanden tevergeefs hebben gezocht ?

» — En toch kunt ge dat, als ge den noodigen moed daartoe hebt.

» — Moed heb ik wel, was 't antwoord, en de menschen helpen wil ik graag... Maar ik ben zwak en ik weet niet veel.

» — Dat hoeft ook niet, zei de fee, want ik zal u helpen.

Eén ding moet ik u echter vooruit zeggen : de taak is lang en moeilijk en hoezeer ge ook uw best doet, nooit zullen de menschen u dankbaar zijn.

» — Dat geeft niet, sprak het meisje.

» Maar de fee vervolgde :

» — Ge moet deze wereld verlaten om vijf jaar lang te gaan leven in de onderaardsche paleizen van de waternimfen. Hun koningin heeft me beloofd, dat ze de menschen water zal zenden telkens als ge bij haar een maand flink zult hebben gewerkt... En als de vijf jaar zullen verstreken zijn, dan zal de koningin u een middel geven om een bron te doen ontspringen, die nooit uitdrogen zal.

» — Maar is het noodzakelijk, dat ik hier wegga ? vroeg Lympha bevend.

» — Ja, zei de fee. Ge moet alles verlaten wat u lief is en heel dien tijd wonen op den bodem der zee.

» Het meisje aarzelde, ze dacht aan alles hier op aarde, aan alles, waarvan ze zooveel hield. Ze keek rondom zich naar het bosch, nooit te voren had ze het zoo mooi gezien. In de boomen zongen enkele vogels, een brutaal konijntje stak benieuwd zijn snuit uit zijn hol en een klein bruin eekhoorntje knabbelde gulzig een paar grassprietjes op... Dat alles zou ze niet meer zien... En vooral kon ze er niet toe besluiten haar beide zusjes vaarwel te zeggen... Maar dan dacht ze terug aan het bittere lijden van degenen, die dorst hadden en na een poosje sprak ze moedig, terwijl een laatste traan over haar wang gleed :

» — Mooie fee, zeg me wat ik doen moet, ik ben tot alles bereid.

» De fee kuste haar op 't voorhoofd en nam haar bij de hand. Ze voerde haar mee tot bij de zee en plaatste haar op de punt van een rots, die vooruit stak boven 't water. Dan nam de fee een tooverfleschje, opende het en gaf het aan het meisje.

» — Snuif dezen geur op, zei ze, dan zult ge zoowel onder water als op aarde kunnen leven.

» Lympha deed wat haar was bevolen en de fee kuste haar vaarwel, terwijl ze zei :

» — Luister aandachtig naar me, want ik wil u nog enkele vermaningen doen : Wat u ook moge gebeuren, vergeet nooit dat ge mensch zijt en dat het uw plicht is hier op de wereld terug te komen als de vijf jaar zullen verstreken zijn. Maak niet te veel omgang met de elfen, dat is gevaarlijk voor een sterveling. Neem vooral nooit deel aan hun feesten. Werk, werk zonder

rusten, want daarvan alleen hangt de redding af van degenen die hierboven wonen.

» — Ik beloof u te doen wat in mijn macht ligt, ik ben bereid.

» — Spring nu, sprak de fee, en wees niet bang.

» Het meisje sloot de oogen en sprong... Ze dacht dat ze sterven ging. Ze voelde hoe het water zich boven haar sloot en hoe ze daalde dieper en dieper... naar den bodem toe. Ze durfde niet kijken, tot het plots scheen of iemand haar in de armen greep en met zich meevoerde.

» — Open toch de oogen, lief menschenkind, fluisterde een zachte stem, ge hoeft immers niet bang te zijn.

» Lympha zag bevreesd op en ze keek vlak in het lachende gezicht van den koning der zee.

» — Wie zijt ge ? vroeg ze bevend, terwijl ze vruchteloos poogde zich uit zijn sterke armen los te maken.

» — Mijn naam is Hydor, zei hij, en ik ben de koning der zee. Ik moet u meevoeren naar het paleis van mijn moeder, de koningin der nimfen... En... hoe vindt ge mijn rijk ? vroeg hij verder, terwijl hij haar vriendelijk toeknikte.

» — Prachtig, zei het meisje, en toen zwegen ze beiden.

» Ze waren aangekomen op den bodem van de zee. Alles scheen overgoten met een getemperd groen licht en een zachte warmte straalde hun tegen. Groote en kleine visschen zwommen langs hen heen en alle groetten den koning eerbiedig, zelfs de groote kreeften waren zoo beleefd, dat ze hun puntige tangen introkken, uit vrees dat ze hun meester zouden hinderen.

» Lympha kon de oogen van haar makker niet afslaan, ze was een menschenkind en nooit nog, te voren, had ze een mensch met een visschenstaart gezien.

» Ze wou graag weten of al de nimfen zóó waren, maar ze durfde het koning Hydor natuurlijk niet te vragen. Zoo kwamen ze bij het kristallen paleis, dat op den bodem van de zee stond. Het was omringd met een dicht bosch van allerlei zee-struiken, die in den loop der eeuwen de grilligste vormen hadden aangenomen.

» Toen Lympha er binnentrad scheen het kasteel van den zeekoning haar een echt tooverslot toe. Duizenden groene lichtjes wierpen hun zachten schijn op het helder kristal. Op den vloer lagen bleekgele tapijten, die gemaakt waren van echt fluweel dat hier en daar met kleurige bloemen was doorstikt. In de wanden van het paleis waren rustbanken uitgehouwen en daarop lagen groene kussens. De blonde nimfen omringden

de koningin en terwijl ze zich op de luit begeleidden, zongen ze liederen die Lympha deden denken aan het ruischen van de golven. De koningin zat op een albasten troon.

» — Moeder, sprak de koning, terwijl hij haar hand kuste, hier is het meisje, dat van de aarde komt om bij ons te wonen.

» — Wees welkom te midden van ons, zei de koningin.

» En alle nimfen herhaalden in koor :

» — Wees welkom, wees welkom ! terwijl ze vriendelijk met haar geschubde zilveren staarten wuifden.

» — Majesteit, zei het meisje, terwijl ze diep groette, ik breng u mijn hulde en die van de wereld hierboven. Mevrouw de boschfee heeft me gezonden om het water te verdienen, dat de menschen uit hun bitter lijden zal verlossen. Wat moet ik voor u doen ?

» — Elken dag moet ge de meerminnen helpen bij 't schoonmaken van den bodem der zee. Ge moet ook de visschen verzorgen, als ze ziek zijn en hun vinnen in orde maken als ze die hebben gescheurd. 's Avonds zult ge voor me spinnen, want spinnen kunnen wij hier niet.

» — Goed, Majesteit, sprak het meisje. Als ik 't kan, wil ik graag doen al wat u wenscht, alleen heb ik om te spinnen een spinnewiel noodig.

» — Dat kunt ge hier wel krijgen, sprak de koningin lachend, want wij bezitten vele dingen die van de aarde komen. Ge weet toch dat telkens als er een schip zinkt, heel zijn inhoud daalt tot in ons rijk. Als ge uw taak flink vervult dan zal ik elke maand een vracht water naar boven sturen en de menschen zullen geen dorst hebben... Nu is het voor van avond genoeg, want na zoo'n lange reis zult ge wel vermoeid zijn. Ge kunt nu gaan rusten, om morgen frisch te zijn, als uw arbeid hier beneden aanvangt.

» Het meisje maakte een diepe buiging en liet zich door een van de nimfen naar haar kamer leiden.

» — Zeg, vroeg de kleine meermin, is het boven zoo mooi als hier ?

» — Neen, zei Lympha, lang niet. Zijt ge dan nooit boven geweest ?

» — O, neen ! riep het meerminnetje verschrikt, daar kunnen wij immers niet leven, het is er veel te koud.

» Den volgenden dag begon het meisje haar werk. Ze kon niet zwemmen als de meerminnen, maar daarom had de koningin haar een mooi zeepaardje gegeven, dat haar overal bracht waar ze wezen moest. Er was heel wat te doen dien dag, want een dikke zaagvisch had de vinnen van een klein vischje afgetrokken, omdat het tegen hem was aangeboden, terwijl hij lekker sliep. De vinnen moesten nu met de grootste zorg weer aaneen gemaakt worden en dan precies op hun vroegere plaats weer aangeplakt. De schuldige moest ook gevonnist worden, tot straf kreeg hij tien prikken van een puntigen stok en hij werd ernstig vermaand voortaan wat verduidiger te zijn. Door dat gevecht

had ook het zeewier zwaar geleden en er moesten heel wat gebroken takjes worden weggeruimd. Heel bereidwillig wezen de meerminnetjes aan het meisje wat ze doen moest en daar ze handig was en veel goeden wil had, leerde ze het gauw. Op haar weg ontmoette ze den koning, die haar zei dat ze buitengewoon knap was en 's avonds knikte de koningin haar vriendelijk toe.

» Zoo gingen maanden en maanden voorbij. Lympha was haar nieuwe leven nu gewoon. Ze deed flink haar werk, maar toch voelde ze zich wel eens eenzaam, ze treurde omdat ze haar zusjes zoo heel erg miste. En toch moest ze bekennen, dat iedereen in het onderzeesche rijk buitengewoon vriendelijk was voor haar en dat ieder alles deed wat in zijn macht was, om haar plezier te doen. Vooral de jonge koning hield zich veel met haar bezig en telkens als hij haar treurig zag, kwam hij bij haar en hij zong haar veel mooie liederen. Ook de nimfen hielden veel van haar. Ze kwamen vaak rond haar zitten en vroegen, of ze van de aarde wou vertellen. Maar ze zeiden haar dan telkens dat ze niet hielden van de menschen, omdat deze zooveel leelijke dingen deden.

» — Toe, smeekten ze haar dan vaak, toe, blijf bij ons, we hebben u zoo lief, ga niet terug naar de koude wereld, 't is hier immers veel mooier ? We zullen aan de koningin vragen of ze u in ons midden wil opnemen, dan kunt ge onze zuster worden.

» Maar het meisje vergat niet wat ze aan de fee had beloofd, toen ze stond aan den oever van de zee.

» — Neen, zei ze beslist, ik moet terug naar boven om aan de menschen de wondere bron te wijzen, die nooit uitdrogen zal.

» Ze ging ook nooit naar de schitterende feesten, die in het kristallen paleis werden gevierd, maar ze zat dan telkens alleen op haar kamer en ze spon het kostbare weefsel, dat de koningin haar had gevraagd. Als ze dan van uit de verte de betooverende klanken hoorde van de muziek waarop de elfen dansten, dan was ze wel eens jaloersch, want ze was jong en ze danste graag. Ze troostte zich dan met te denken aan de menschen die lekker klaar water konden drinken, zooveel het hun hartje lustte, en ze dacht ook aan de zusjes, of die wel eens over haar spraken. Ze wist, dat de fee haar zusjes had verteld, waarom ze onder water was gedaald, en Lympha was tevreden over zich zelf, omdat ze wist dat ze de menschen veel goed had gedaan.

» Zoo verliepen vier lange jaren. De koningin bleef altijd even voldaan over Lympha's werk en ze zond trouw water naar de dorstige aarde. Lympha berekende hoe de tijd, dien ze

op den bodem der zee nog moest doorbrengen, heel kort werd. Ze zou weldra weer opstijgen en haar oude leven hernemen onder de menschen. Ze was natuurlijk blij haar zusjes weer te zien, maar toch voelde ze zich bitter bedroefd omdat ze de lieve meerminnetjes moest verlaten en, in den grond van haar hart, zag ze er vooral tegen op den mooien zeekoning vaarwel te zeggen.

» Juist toen ze hierover peinsde, zweefden een paar meerminnen haar kamer binnen.

» — Lympha, Lympha ! riepen ze uit, waar zijt ge toch ? We hebben u overal tevergeefs gezocht. Ge moet dadelijk meekomen naar het groote dansfeest dat heden avond wordt gevierd.

» — Neen, zei Lympha, ge weet toch wel, dat ik zulke dingen nooit doe. De boschfee heeft het me verboden.

» — Toe, vleiden ze, doe het toch maar. Ge gaat ons zoo gauw verlaten en ge hebt nooit één van onze feesten gezien. Ge hoeft het immers niet te vertellen als ge ginder boven komt.

» — Ge hoeft zelfs heelemaal niet naar boven terug te gaan, riep 't kleine meerminnetje dat gewoonlijk met Lympha werkte. Waarom blijft ge niet hier ? We houden zooveel van u !

» — Ik kan naar het feest niet gaan, zei het meisje weifelend, ik heb immers geen mooi kleeid ?

» — Kijk, zei het kleine meerminnetje triomfantelijk. Kijk, wat de koning me voor u heeft gegeven.

» En voor de oogen van het verblufte meisje, spreidde ze een prachtig kleeid uit, heelemaal gemaakt uit kostbare parels. Even dacht Lympha aan den raad van de fee, maar dan zei ze tot zichzelf, dat ze, nu ze zoo lang had gewerkt, toch wel eenmaal een feest mocht bijwonen, dat gegeven werd in het paleis van den zeekoning.

» — Ja, sprak ze eindelijk, ik zal gaan !

» De meerminnen klaptten in de handen.

» — We hebben nog wat tijd, we zullen u helpen mooi maken, zeiden ze en allen renden ze weg om even daarna terug te komen met de handen vol parelen.

» Een paar uur later, toen heel het kristallen paleis schitterde door den glans van duizenden lichten en toen meeslepend en zacht de muziek klonk, toen trad Lympha de groote zaal binnen. Ze leefde als in een droom. De koning danste alleen met haar en hij voerde haar mee in de zwevende maat van den elfendans. Het arme meisje vergat al de wijze raadgevingen van de fee en toen de koning haar vroeg of ze niet voor altijd

op den bodem van de zee wou blijven en met hem trouwen, toen dacht ze er niet aan dat ze een heiligen plicht te vervullen had, waartoe ze door haar belofte was gebonden... en ze zei ja.

» De koning bracht haar bij zijn moeder.

» — Moeder, sprak hij, hier is mijn bruid !

» De koningin stond op en ze kustte het bevende meisje.

» — Wilt ge werkelijk hier beneden bij de nimfen blijven ? vroeg ze, en nooit meer naar de aarde teruggaan ?

» — Ja, als ik mag, wil ik dat graag, antwoordde Lympha.

» — Goed zoo, sprak de koningin, dan zal ik u morgen plechtig in het gezelschap van mijn meerminnen opnemen... Maar uw beenen moet ge offeren, kind, want dat is iets dat bij de menschen hoort.

» — Heel graag, zei 't meisje, ik dank u !

» Den volgenden morgen was er feest in heel het onderzeesche rijk, want de meerminnen vierden de nieuwe zuster, die in haar kring was opgenomen. Ze droegen parelkransen, die sierlijk door haar blonde haren waren gevlochten. De koningin stond voor haar troon. Voor haar knielde Lympha.

» — Zeg na, sprak de koningin tot het meisje, de woorden die ik u voorzeggen zal : Uit mijn vrijen wil verzaak ik aan het leven onder de menschen...

» En Lympha herhaalde de woorden met klare en vastberaden stem... Er ging een gejuich op tusschen de meerminnetjes en de koning kustte de hand van zijn bruid. Dan bond de koningin de beenen van 't meisje vast met zilveren koorden en ze sprak enkele tooverwoorden uit en Lympha voelde hoe haar beide beenen aan elkaar groeiden en hoe ze even als die van haar nieuwe zusters veranderden in een visschenstaart.

» Er liepen weken en weken voorbij en Lympha dacht al heel weinig aan de menschen daarboven, omdat ze zelf heel gelukkig was. Ze zou met den koning trouwen zoohaast het hof de noodige voorbereidselen had gemaakt.

» Maar op de wereld leden de menschen opnieuw dorst, want er was niemand meer die in het onderzeesche rijk werkte om hun het kostbare water te bezorgen. De akkers lagen dor, de oogst verbrandde, de stroomen droogden uit, de menschen vonden noch eten noch drank. De boschfee schudde bedroefd het hoofd, ze was onmachtig, want Lympha had haar belofte gebroken.

» Het was in dien tijd, dat een groote storm opstak over de zee. De baren maakten zoo'n gedruisch, dat de meerminnen tot

op den bodem der zee, in het kristallen paleis, iets gewaar werden van het onstuimig geweld van het water.

» — Heerlijk, fluisterden de meerminnetjes onder mekaar, nu zullen er weer veel vreemde dingen komen van bij de menschen.

» En inderdaad, er werd een groot schip stuk geslagen op de rotsen, het was een schip dat kwam uit het land waar Lympha voorheen had gewoond.

» Heel het onderzeesch volkje had het druk met het begraven van de lijken en met het verzamelen van de schatten. Telkens als ze iets nieuws gevonden hadden, brachten de meerminnetjes het bij Lympha en ze vroegen haar, waartoe dat voorwerp bij de menschen had gediend.

» Zoo landde er op den bodem van de zee een zware tasch aan, vol brieven. Lympha maakte ze open, terwijl de andere meerminnetjes in een kring rond haar stonden en de blonde kopjes bijeenstaken om het wonder beter te kunnen zien. Het waren brieven van een geleerde, die zijn reis beschreef. « We zijn uitgevaren om water te zoeken, want ons land is verdord en onze kinderen sterven van dorst ». Nauwelijks had ze die woorden gelezen of Lympha begon hartstochtelijk te weenen.

» — O, riep ze uit, wat ben ik slecht, ik moest de menschen water geven, ik had het de fee immers beloofd. Maar ik ben zelfzuchtig geweest, ik heb alleen aan mijn geluk gedacht en daardoor ben ik de menschen vergeten, maar ik zal goed maken wat ik nog goed maken kan.

» Ze zwom tot bij de koningin.

» — Majesteit, riep ze uit, ik wil terug naar de aarde.

» — Ge weet toch, zei de koningin, dat ge dat niet kunt. Ge zijt immers een meermin geworden ?

» — Ik moet het water brengen aan de wereld, want de menschen sterven van dorst, sprak het meerminnetje weer.

» — Ja, zei de koningin weer, het water wil ik u geven, dat hebt ge verdiend, maar vergeet niet dat elk van ons, die naar de wereld gaat, nooit meer terugkomt.

» — Dat weet ik, zei 't meisje, en hoe of mijn hart ook breekt, toch wil ik mijn belofte vervullen.

» — Weet ge dan niet, hernam de koningin, dat ge zult sterven ? Want ge kunt niet meer onder de menschen leven.

» — O, dat geeft niet, riep 't meisje uit, daartoe ben ik bereid.

» — Wilt ge me dan werkelijk verlaten ? vroeg bedroefd de koning.

» — Ja, antwoordde ze, nu moet ik mijn plicht tot 't laatst vervullen, ik heb hem al te lang verzuimd.

» Toen sprak de koningin plechtig :

» — Vermits ge zooveel van de menschen houdt, zal ik u toelaten bij hen te blijven. Ge zult veranderen in een wolk en mijn meerminnen zullen u altijd water brengen, ge moet het uitdeelen aan al wie dorstig is. »

Even zweeg de wolk, en toen vervolgde ze :

« — Dat meisje was ik, ik heb mijn geluk en mijn leven voor de menschen geofferd, ik ben opgestegen uit de zee en mijn lichaam heeft zich vervluchtigd tot een damp, die langs den hemel gleed, ik ben even stil gebleven boven mijn huis. Ver beneden me, zag ik mijn zusters in den tuin.

» — Kijk toch, kijk toch ! riep ik, ik ben Lympha, ik ben hier terug en ik breng de wereld het water...

» Maar ze herkenden mijn stem niet, want ze waren me vergeten.

» Zoo leef ik eenzaam voort en niemand heeft me lief. En telkens als ik in volle stralen mijn helder water naar de dorstige wereld zend, dan zijn er ook tranen bij... En waar zoo'n traan de aarde raakt, daar groeit een blauw bloempje, dat mijn bede aan de menschen brengt : « Vergeet mij niet » !

» Maar de menschen begrijpen het niet en als ze omhoog kijken naar mijn donkere gestalte, dan zeggen ze :

» — Wat een leelijke grauwe wolk ! »

